

Mon Blan (4810 m),

22–27. avgust 2014.

Uvod :

Ovaj Pobedin šesti uspon na Mon Blan izveden je iz četvrtog pokušaja. Naime, 2011. godine, odustali smo od daljeg uspona, na visini od 3167 metara, zbog velike količine novog snega. Iz istog razloga, u dva navrata – 2013. i 2014. godine, odustali smo od planiranog polaska na put. Ipak, delić strpljenja i volje koji nam je preostao, bio je dovoljan za novi pokušaj.

Stalnim praćenjem vremenske prognoze, 20. avgusta, uvideli smo da će, 24. i 25. avgusta biti moguće izvesti planirani uspon. Odlučujemo da krenemo 22. avgusta. Tom odlukom počinje akcija, nastavak praćenja ponekad kontradiktornih vremenskih prognoza, obaveštavanje potencijalnih učesnika, pokušaji rezervacije mesta u planinarskim domovima Tete Rouse (3167 m) i Du Gouter (3835 m), organizovanje prevoza, određivanje naveza...

Dan 1 – 22. avgust :

Nas dvanaest planinara, sa dva vozača, od kojih jedan planira da se sa nama popne na vrh, krećemo put Francuske minibusom. Imamo šest rezervisanih mesta u planinarskom domu Du Gouter (3835 m), plan da se na vrh popnemo u ponedeljak, 25. avgusta, i vremensku prognozu za koju bi smo voleli da je malo bolja nego što je bila.

Dan 2 – 23. avgust :

Put prolazi bez problema, tako da na početnu stanicu gondola, u mestu Les Houches, stižemo u 11h pre podne. Gondola nas nosi do Bellevue-a (1794 m), odakle nastavljamo vozićem do L Nid d' Aigle (2372 m). U 1230 započinjemo uspon, sa sobom noseći i šatore u kojima nameravamo da prespavamo noć pored planinarskog doma Tete Rouse za koji nismo uspeli izvršiti rezervaciju. Iz magle povremeno provire planinski vrhovi iznad nas. Nakon tri i po sata tehnički lakog uspona, stižemo do doma. Ostatak dana prolazi u postavljanju šatora, druženju i pravljenju planova za sutrašnji dan. Nikola Škerović odustaje od daljeg uspona zbog problema sa obucom. Dogovaramo se da sutra idemo svi zajedno do planinarskog doma Du Gouter, u kome će prespavati šestoro planinara. Šest planinara koji budu najbolje podnosili visinu nastaviće do skloništa Vallot, na 4362 metra visine.

Ispraćaj iz Skerlićeve

Na izlasku iz žičare

Čekamo vozić

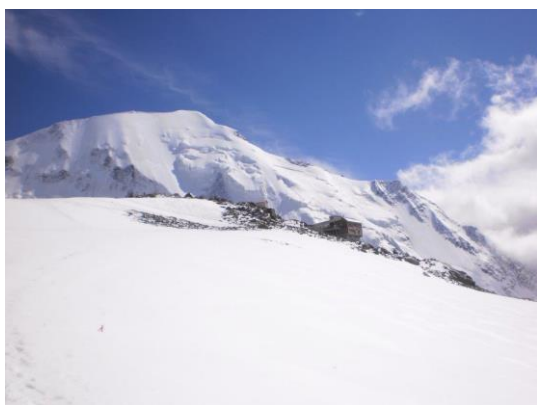
Početak uspona

Cike-cake ka Tete Roussu

Samo lagano

Konačno na suncu-planinarski dom
Tete Rouse

Prelaz preko glečera

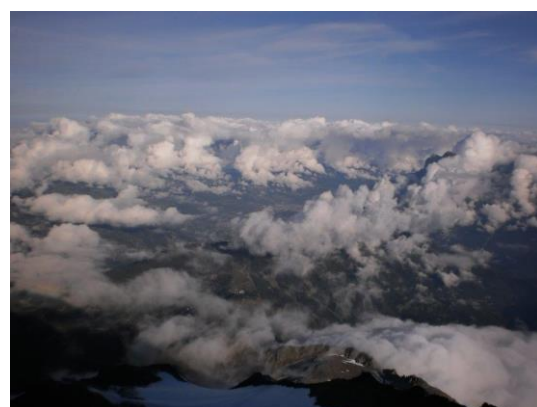
Zavejani šator

Rano smo krenuli ka drugom domu
Du Gouter (3835m)

Kuloar smrti

Kao iz aviona

Gelender

Dom Du Gouter (3835m)

Pogled na dolinu

Pogled na Šamonijske igle

Iznad starog doma

Novi dom Du Gouter (3835m)

Dan 3 – 24. avgust :

Ustajemo u 06h i pripremamo se za uspon. Sat kasnije krećemo naviše. S obzirom da je deonica pred nama zasnežena, krećemo sa namontiranim derezema. Nakon pola sata uspona stižemo do Velikog kuloara, poznatog po čestim kamenim lavinama. Zahvaljujući snegu kojim je ispunjen i niskoj temperaturi, prelazimo ga svi bez problema. Uspon nastavljamo strmom razuđenom stenom, osiguranom čeličnim sajlama na težim deonicama. Nakon malo manje od četiri sata uspona, izlazimo na terasu starog doma, koji je sada zatvoren. Snežnim grebenom nastavljamo još 200 metara do novog doma. Oko 11h smo svi u njemu. Proveravamo vremensku prognozu za sutrašnji dan, u toku koga treba da izvršimo uspon na vrh i da se spustimo do planinarskog doma Tete Rousse (3167 m). Po prognozi, sutra popodne se očekuje nevreme sa snegom i snažnim vetrom. Nakon pauze, šest naših planinara, u dve tročlane naveze, po odličnim vremenskim uslovima nastavlja uspon ka skloništu Vallot, na visini od 4362 metra, gde po planu treba da provedu noć. Pratimo njihovo napredovanje uz padinu vrha Dome du Gouter (4304 m), a kasnije smo u telefonskom kontaktu sa njima. Kasno popodne, po dobijanju potvrde da su svi u skloništu Vallot i da se dobro osećaju, odlazimo na spavanje.

Dan 4 – 25. avgust :

Ustajemo u 0130 i spremamo se za uspon. U 0215 nas šestoro kreće ka vrhu, praveći česte, kratke pauze. Noć je hladna i vedra. Napredujemo dosta dobro i u pet sati ujutru, prekriveni injem, ulazimo u sklonište Vallot, u kome nas čeka šest naših planinara koji su juče popodne stigli u sklonište. Sat vremena kasnije, svi zajedno, u četiri

tročlane naveze, krećemo na vrh. Svanulo je i na planinu počinju da se navlače tanki oblaci. Uspon grebenom Mon Blana je naporan, eksponiran i zahteva maksimalnu pažnju, tako da pravimo kratke pauze na svakih 20-30 koraka. Prelazimo pažljivo i poslednju eksponiranu deonicu, takozvani „nož“ i u 0845 stižemo na vrh. Vreme je sve lošije. Čestitke, fotografisanje i nakon 10 minuta krećemo nazad. Ubrzo, oko 0920, oblaci nas potpuno prekrivaju, vidljivost se smanjuje na nekoliko metara, a vetar pojačava. Spuštamo se pažljivo grebenom i u 1020 stižemo do skloništa Vallot. Vreme je sada veoma loše, pada sneg nošen jakim vetrom, koji za nekoliko minuta briše sve tragove. Dok šest naših planinara koji su prespavali u skloništu pakuje vreće za spavanje, Vlada i ja razmatramo opcije silaska ili čekanja u skloništu da se vreme popravi. Zahvaljujući GPS-u kojim smo snimili rutu našeg uspona, odlučujemo da nastavimo silazak. Iako je Vladi ovo bio peti uspešan uspon na Mon Blan, a meni drugi, naše poznavanje planine u ovakvim vremenskim uslovima nema velikog značaja na donošenje odluke. I pored toga što mislim da bi i bez GPS-a uspeali da siđemo, sigurno je da se bez njega ne bismo usudili da krenemo nizbrdo.

Naš početak silaska na kratko prekidaju povici Francuskinje, vodiča sa tri klijenta. Kasnije, dok smo nekoliko minuta hodali uporedo, saznajem od nje da je zvala da je sačekamo kako bi nam pomogla u silasku. Koristi GPS, kao i mi. U 1230 stižemo u planinarski dom Du Gouter. Jedna briga je za nama, oдавde naniže nema više orijentacijskih problema. Pravimo preko potrebnu pauzu u domu i u 1415 nastavljamo naš silazak. U lošim vremenskim uslovima stenovita zasnežena deonica nam oduzima dosta vremena i snage. Na visini od 3450 metara, dolazi i do nezgode, srećom bez posledica. Milan u jednom momentu pravi pogrešan korak, pada oko 2 metra niz padinu, povlačeći za sobom Anu. Zaustavljam ih oboje, obezbeđujem i pregledam. Milan je povredio koleno, ali ne toliko da ne može nastaviti silazak. Opremu iz njegovog ranca preuzimaju ostali planinari, Anu prebacujemo u Vladinu navezu, tako da mogu lakše da silazim sa Milanom. Bez problema prelazimo kuloar i u 1915 stižemo u planinarski dom Tete Rouse. Iza nas je vrh i sve opasnosti, vreme je za opuštanje i odmor. Tek ovde možemo da kažemo da smo izvršili uspon na Mon Blan. Na vrhu su bili : Svetlana Terzić, Vesna Dinčić, Ana Đorđević, Zoran Suknjaja, Milan Dojčinović, Radivoje Jovičić, Slaviša Đinović, Dragan Pavlović, Miroslav Milovanović, Čedomir Nikić, Zoran Stepanović i Vladislav Matković.

Pogled na dolinu

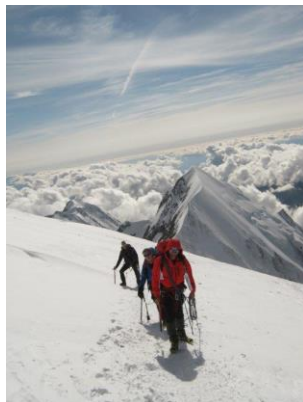
Ka vrhu

Mont Blanc(4810m)

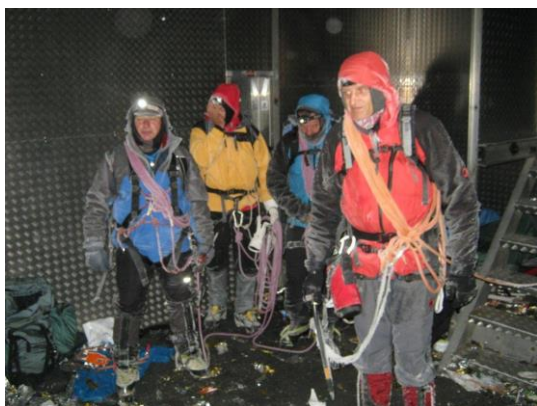
Uspon ka Valou(4362m)

Monblanski greben

Tamo je vrh

Valou(4362m)-sklonište

Završni uspon

Još malo pa smo na vrhu

Dan 5 – 26. avgust :

Ustajemo u sedam ujutru i sat vremena kasnije krećemo ka L Nid d' Aigle. Vetar je izuzetno jak, tako da više puta moramo stati da nas ne obori. Nakon dva i po sata silazimo uglavnom mokri do stanice zupčastog voza, na visini od 2374 metra. Saznajemo da zbog jakog vetra danas neće dolaziti voz. Nastavljamo prugom silazak ka Bellevue-u (1800 m), praćeni i dalje kišom, vetrom i nadom da će raditi gondola. Oko 13h stižemo do Bellevue-a, gde, na naše oduševljenje, saznajemo da gondola radi. Spuštamo se u Les Houches, dolazi autobus, presvlačimo se na ulici i krećemo za Beograd.

Dan 6 – 27. avgust :

U jutarnjim satima stižemo u Beograd.

Izveštaj, vođa puta: [Vladislav Matković](#)